കേരളം സമ്പൂർണ്ണ കിറുക്കിലേയ്ക്കോ?

ഡോ. സി.ജെ. ജോൺ

> കേരളത്തിൽ സമൂഹമനസ്സ് അസ്വസ്ഥവും രോഗഗ്രസ്ഥവുമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒട്ടേറെ അലോസരപ്പെടുത്തുന്ന ലക്ഷണങ്ങൾ പ്രകടമാണ്. വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ആത്മഹത്യാനിരക്ക് അവയിൽ ഒന്നുമാത്രം. സമചിത്തതയിൽ നിന്നും അകലുന്ന വർത്തമാന കേരളത്തിന്റെ മുഖം ഈ ലേഖനത്തിൽ അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. മനസ്സിനു ഭാരമുള്ളപ്പോൾ അത്താണിയാകുന്ന, ദുഃഖങ്ങളുള്ളപ്പോൾ അനുകമ്പാപൂർവ്വം കേൾക്കുന്ന, ആത്മധൈര്യം നൽകുന്ന ഊഷ്മള വ്യക്തിബന്ധങ്ങളുടേയും മൈത്രികളുടേയും കൊച്ചുലോകങ്ങൾ തീർത്തു സമചിത്തതയെ പരിരക്ഷിക്കുവാൻ ഈ ലേഖനം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. വലിയ ലോകങ്ങൾ വെട്ടിപ്പിടിക്കുവാൻ വെപ്രാളപ്പെട്ട് ഒറ്റപ്പെട്ടുപോകുന്നവർക്ക് ഒടുവിൽ ആശ്രയമേകുന്നത് കൂട്ടായ്മകളാണ്.

അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന കൊഴുത്തുരുണ്ട ആ പയ്യൻ മനഃശാസ്ത്രപരമായ വിശകലനത്തിനായി മുമ്പിലിരിക്കുന്നു. കണ്ണടചില്ലുകൾക്ക് പിന്നിലെ നിർജ്ജീവമായ കണ്ണുകളിൽ ബാല്യത്തിന്റെ തിളക്കങ്ങൾ തീരെയില്ല. ക്ലാസ്സിലെ ഒന്നാം റാങ്കുകാരനാണിവൻ. ക്വിസ്സ്, പ്രസംഗ മത്സരങ്ങളിൽ കേമൻ. എഞ്ചിനീയറിംഗ് വഴി സിവിൽ സർവ്വീസിന്റെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന പടിയിലെത്തണമെന്നതാണ് അവന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ മോഹം. ഒറ്റ സന്താനമാണിവൻ. അതു മതിയെന്നവർ തീരുമാനിച്ചു. ഉള്ളതൊന്നിനെ ഉയരങ്ങളിലെത്തിക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമം നേഴ്സറി ക്ലാസ്സുകളിൽ നിന്നും തുടങ്ങി. മിഡിൽക്ലാസ്സ് വരുമാനത്തിന്റെ ഞെരുക്കങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഒന്നിനും അവർ ഒരു കുറവും വരുത്തിയിട്ടില്ല.

കമ്പ്യൂട്ടർ വിജ്ഞാനം നൽകുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ, ബുദ്ധിക്കുള്ള ടോണിക്കുകൾ, പ്രസംഗ പരിശീലനത്തിന്റേയും വ്യക്തിത്വ വികസനത്തിന്റേയും കോഴ്സുകൾ, പഠനത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുവാൻ ട്യൂഷനുകൾ, പയ്യൻ കക്കൂസിലിരിക്കുമ്പോൾ കതകിന്റെ പുറത്ത് ജനറൽ നോളേജ് ഉറക്കെ വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുവാൻ അമ്മ, ഒഴിവുവേളകളിൽ മകനെ പ്രസംഗിപ്പിച്ച് ആ കലയിൽ പൂർണ്ണത നൽകാൻ വേവലാതിപ്പെടാൻ അച്ഛൻ. ഉണർന്നിരിക്കുന്ന ഒരു നിമിഷവും പാഴാക്കാതെ അവർ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. അതിന്റെ ഫലവും ഉണ്ടായി. എവിടെ പ്രസംഗമത്സരവും ക്വിസ്സ് മത്സരവുമുണ്ടോ, അവിടെ പയ്യനുണ്ട്; ഒന്നാം സമ്മാനം ഉറപ്പുമാണ്.

ഒരു വർഷമായി കക്ഷിയെ ഒരു തലവേദന പിടികൂടി. കണ്ണും തലയും ചെവിയും മൂക്കും തൊണ്ടയും പല്ലുമൊക്കെ നിരവധിവട്ടം പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കി. കണ്ണട വെച്ചു. പല്ലുകളിൽ കമ്പിയിട്ടു. സ്കാനുകൾ പലതെടുത്തു: നിരവധി മരുന്നുകൾ കഴിച്ചു; പയ്യന്റെ തലവേദന പിൻവാങ്ങിയില്ല. പരിശോധിച്ചും ചികിത്സിച്ചും തളർന്ന വിദഗ്ദ്ധർ ഇത് മാനസികമല്ലെയെന്ന് സംശയിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെയാണ് മാതാപിതാക്കൾ പയ്യനെ അത്തരമൊരു വിശകലനത്തിനായി കൊണ്ടുവന്നത്. മനുഷ്യനോടിടപെടാൻ അവന് കൃത്യമായൊരു പെരുമാറ്റച്ചട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. നാടകത്തിലെ എഴുതിവെച്ച ഡയലോഗ് പോലെ "ഗുഡ്മോണിങ്ങും" "താങ്ക്യൂ" വും "നോ മെൻഷൻ പ്ലീസ്"മൊക്കെ അവൻ പറയുമായിരുന്നു. അതു വിട്ടുപോയാൽ അച്ഛനോ അമ്മയോ ഓർമ്മിപ്പിക്കും. 'സേ താങ്ക് യൂ', 'സേ ഗുഡ്മോണിങ്ങ്'. സ്ഥായീഭാവമായ നിർവ്വികാരതയോടെ അവൻ രോഗവിവരങ്ങൾ ക്വിസ്സ് മത്സരത്തിൽ ഉത്തരം ചൊല്ലുന്നതുപോലെ അവൻ മൊഴിഞ്ഞു. ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോഴൊക്കെ ഈ തലവേദനയുണ്ട്.

സമയവും കാലവും നോക്കാതെ മാതാപിതാക്കൾ അവർക്കിഷ്ടമുള്ളതൊക്കെ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുമ്പോൾ രോഗം മൂർച്ഛിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അവൻ ഒട്ടും പ്രതിഷേധിക്കാറില്ലത്രെ. സ്വന്തം ഇഷ്ടാനുസരണം എന്തെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ കൊച്ചു തലയിലെ വേദന ഒട്ടും അലോസരപ്പെടുത്താറുമില്ല. ഈ പ്രശ്നമുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോഴും അവൻ നേട്ടങ്ങൾ കൊയ്യുന്നു.

വേദനയുടെ ഭാരമുണ്ടെങ്കിലും പ്രസംഗത്തിലും ക്വിസ്സിലും പുരസ്കാരങ്ങൾ നേടുന്നു. ഈ തലവേദന ഒരു കള്ളത്തരമല്ല – തീർച്ച. മനസ്സിന്റെ പിരിമുറുക്കങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനമാകാം. കുട്ടികൾക്ക് മനസ്സുണ്ടോയെന്ന് ആര് അന്വേഷിക്കുന്നു? പത്ത് പതിനഞ്ച് വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം സിവിൽ സർവ്വീസ് പരീക്ഷകളിൽ ഉന്നതമായ റാങ്ക് നേടാനുള്ള ഒരു 'സാധന'മായി, മുതിർന്നവരുടെ തീവ്രപരിചരണത്തിലാണല്ലോ ഇവൻ....... അവന്റെ തലവേദനയും ഇതാകാം! നാളെ ഇവൻ സമൂഹത്തിന് തലവേദനയായിയെന്നും വരാം!

തല്ലിപ്പിരിയുന്നവർ

നാലുവർഷമായി വിവാഹജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരാണും പെണ്ണും. രണ്ടു വയസ്സുള്ള ഒരു സന്താനവുമുണ്ട്. ഒരു കുടുംബമെന്ന തോന്നൽ നേടുവാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. വ്യക്തികളെന്ന നിലയിൽ ഇരുവരും സമചിത്തതയുള്ളവർ. അവരവരുടെ സുഹൃദ്‌വലയങ്ങളിൽ തിളക്കമാർന്ന പ്രകൃതങ്ങളുമായി ജ്വലിച്ചുനിൽക്കുന്നവർ. ഒരു മേൽക്കൂരയ്ക്ക് കീഴിൽ പരസ്പരം പൊരുത്തപ്പെടുവാൻ തീരെ സാധിക്കുന്നില്ല. രണ്ടാൾക്കും ഭേദപ്പെട്ട ശമ്പളമുള്ള ഒരു ജോലിയുണ്ട്. കാറിന് ആരു ലോണെടുക്കും, വീട്ടുവാടക ആര് കൊടുക്കുമെന്ന കാര്യത്തിലൊക്കെ തർക്കമാണ്. എന്റെ കാശ്, തന്റെ കാശ് എന്ന മട്ടിലാണ് സാമ്പത്തിക ചർച്ചകൾ. മൂന്നാമതൊരാൾക്ക് നിസ്സാരമെന്ന് തോന്നാനിടയുള്ള സംഘർഷത്തിലേയ്ക്കാണ് ഒടുവിൽ എത്തുക. ലൈംഗികമായ സംതൃപ്തിയും സാമ്പത്തികമായ സുരക്ഷിതത്വവും വേണ്ടുവോളം ഉണ്ട്. 'കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻ ഗ്യാപ്പെ'ന്ന് ഇരുവരും വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന കൊച്ചു കൊച്ചു തീപ്പൊരികൾ. അതു സൃഷ്ടിക്കുന്ന അസ്സമാധാനത്തിന്റെ വൻ അഗ്നികൾ. ആശയവിനിമയത്തിലെ നിസ്സാര വിള്ളലുകൾ കണ്ടെത്തി പരിഹരിക്കുന്നതിന് പകരം, ആരുടെ കുറ്റം കൊണ്ടെന്ന എങ്ങുമെത്താത്ത തർക്കമായിരുന്നു ദിവസവും. ദാമ്പത്യം തകർന്നുവെന്ന തോന്നലുണ്ടായപ്പോൾ പിരിയണമെന്നവർ തീരുമാനിച്ചു. അതിനായി ഒരു വക്കീലിനെ കാണുകയും ചെയ്തു. ഓമനത്തം തുളുമ്പുന്ന അവരുടെ കുട്ടിയെ കണ്ടപ്പോൾ വക്കീലിന് വിഷമം.

തല്ലിപ്പിരിയുന്ന തന്തയുടേയും തള്ളയുടേയും സന്താനങ്ങൾ താന്തോന്നികളായി മാറുമെന്നോ മറ്റോ വക്കീൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ മേഖലകൾ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിച്ചുകൂടെയെന്നായി അയാൾ. അങ്ങനെയാണവർ ഡോക്ടറുടെ മുമ്പിലെത്തിയത്. രണ്ടാൾക്കും മാനസിക രോഗമില്ലെന്ന് വ്യക്തം. എന്നാൽ സമൂഹത്തിനവർ രോഗമുണ്ടാക്കുമെന്നത് തീർച്ച.

മരണത്തെ പുണരുന്നവർ

വിഷം കഴിച്ച് അബോധാവസ്ഥയിലാണ് ആ യുവതിയെ ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുവന്നത്. ബാങ്കിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ് ഭർത്താവ്. വർഷങ്ങൾ നീണ്ടുനിന്ന തീവ്രാനുരാഗത്തിനുശേഷം വീട്ടുകാരെ ധിക്കരിച്ചാണവർ അഞ്ചുവർഷം മുമ്പ് വിവാഹിതരായത്. രണ്ടുപേരുടേയും ബന്ധുക്കൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ലെങ്കിലും അവർ തന്റേടത്തോടെ ജീവിച്ചു. നേഴ്സറിക്ലാസ്സുകാരിയായ ഒരു പെൺകുഞ്ഞുമുണ്ടവർക്ക്. ഒന്നുരണ്ടു വർഷമായി ചില്ലറ പിണക്കങ്ങൾ. വീട്ടുകാർ അവഗണിച്ചതിന്റെ ഇച്ഛാഭംഗം അപ്പോൾ നുരഞ്ഞുപൊന്തും, ഭർത്താവ് ദുഃഖം മറക്കാനെന്ന ന്യായത്തിൽ മദ്യപാനം തുടങ്ങി. കുടിച്ചുവരുമ്പോൾ പെണ്ണു കലഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ ചത്തുകളയുമെന്നൊക്കെ അവൾ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു. ആദ്യമൊക്കെ ഭർത്താവ് വിരണ്ട് ഒന്നുരണ്ടു ദിവസം മദ്യപിക്കാതിരിക്കുമായിരുന്നു. പിന്നെ ആ പരിഭവങ്ങൾ അവഗണിക്കാൻ തുടങ്ങി. സംഭവം നടന്ന രാത്രി വിദ്വാൻ നന്നായി മദ്യപിച്ചിരുന്നു. പതിവ് കണ്ണുനീരിനേയും ഭീഷണിയേയും അയാൾ പുച്ഛിച്ചുതള്ളി. നേരം പുലർന്നപ്പോഴാണ് ഭാര്യ ചെയ്ത കടുംകൈ അയാൾക്ക് മനസ്സിലായത്.

ഇന്റൻസീവ് വാർഡിന് പുറത്ത് ആശുപത്രി വരാന്തയിൽ ഒന്നുമറിയാത്ത ഒരു ഇളം പൈതലിനെ മാറോടു ചേർത്ത് അയാൾ പുലമ്പി. 'ശ്രദ്ധിക്കാമായിരുന്നു. ഒക്കെ എന്റെ തെറ്റ്'. യുവതി രണ്ടുമൂന്നുനാൾ കഴിഞ്ഞ് കണ്ണുതുറന്നു. കഴിച്ച വിഷം അവളുടെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി വഷളാക്കിയിരുന്നു. എങ്കിലും അവൾ ഭർത്താവിന്റെ ആകുലതകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഓമനമകളുടെ അമ്പരപ്പ് മനസ്സിലാക്കി. ശരിക്കും മരിക്കണമെന്ന മോഹമില്ലായിരുന്നുവെന്നവൾ അപ്പോഴോർത്തു. ജീവിക്കുവാനുള്ള തീവ്രമായ ഉൾപ്രേരണയാൽ ഒരു സഹായത്തിനുള്ള തേങ്ങലായി മരണത്തെയാണല്ലോ കൂട്ടുപിടിച്ചതെന്ന വെളിപ്പാട് അവളെ ഭയപ്പെടുത്തി. ഇടനാഴിയിലെവിടെയോ പതിയിരിക്കുന്ന മരണത്തെ അവൾ കണ്ടു. ഡോക്ടർമാരോടും നേഴ്സുമാരോടും അവൾ യാചിച്ചു. 'ഒക്കെ എന്റെ തെറ്റാണ്. എനിക്ക് മരിക്കണ്ട. എന്നെ രക്ഷിക്കണേ.' ആശുപത്രി മുറിയിൽ അവളുടെ നിലവിളി വ്യർത്ഥമായി. മൂന്നാംദിവസം രാത്രി അവൾ മരിച്ചു. *(അവസാനിക്കുന്നില്ല)*